

Sygn. akt III KK 87/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **J. D.**

skazanej z art. 276 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 marca 2017 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji wniesionej na korzyść skazanej przez Ministra Sprawiedliwości –
Prokuratora Generalnego,

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 czerwca 2016r. w
sprawie sygn. II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

J. D. wyrokiem nakazowym z dnia 16 czerwca 2016 r. Sądu Rejonowego w W., w sprawie sygn. akt IIK (...), została uznana za winną tego, że:

- w okresie od 22 września 2015 r. do 18 stycznia 2016 r. w W. ukrywała dokument w postaci karty pojazdu (...) wydanej przez Starostę W. dla samochodu osobowego marki „Volkswagen Caddy” numer rejestracyjny (...), którym to

dokumentem nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, to jest popełnienia przestępstwa z art. 276 k.k.

Na tej podstawie wymierzono J. D. karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej z nich na 10 zł.

W dniu 30 czerwca 2016 r. oskarżona J. D. sporządziła sprzeciw od wskazanego orzeczenia. Zarządzeniem z dnia 5 lipca 2016 r. Sąd ten odmówił przyjęcia tego sprzeciwu, z uwagi na wniesienie go po terminie – odpis wyroku nakazowego oskarżona odebrała w dniu 22 czerwca 2016 r.

Obecnie, kasację od wskazanego wyroku nakazowego, na korzyść skazanej, wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Podniósł w niej zarzut:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 500 § 1 i § 3 k.p.k., polegającego na rozpoznaniu sprawy oskarżonej J. D. na posiedzeniu w postępowaniu nakazowym, pomimo wynikających z materiału dowodowego istotnych wątpliwości co do okoliczności popełnienia przez oskarżoną zarzuczonego jej czynu, co wyłączało dopuszczalność takiego trybu postępowania.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego wyrok zapadł z rażącym naruszeniem art. 500 § 3 k.p.k., albowiem w sprawie brak było podstaw do wydania wyroku w trybie nakazowym. Zgodnie bowiem z dyspozycją wskazanego przepisu, możliwość wydania takiego wyroku istnieje tylko wówczas, gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwala na stwierdzenie, że „*okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości*”. Przy braku materiału dowodowego pozwalającego na uzyskanie takiego stopnia pewności, konieczne jest rozpoznanie sprawy na rozprawie głównej.

Słusznie zwrócił uwagę skarżący, że materiał zgromadzony na etapie postępowania przygotowawczego, nie pozwalał na jednoznaczne przyjęcie, bez przeprowadzenia rozprawy, iż skazana J. D. swoim zachowaniem wypełniła znamię

ukrywania dokumentu, o którym mowa w art. 276 k.k. W tym zakresie, niezbędne było chociażby zapoznanie się przez Sąd Rejonowy z jej wyjaśnieniami złożonymi na etapie postępowania przygotowawczego, z których wynikało, że ukryła przedmiotowy dokument **stanowiącego jej współwłasność pojazdu** marki Volkswagen Caddy, „bo nie chciała, by mąż z synem sprzedali ich wspólny samochód, a pieniądze przeznaczyli na alkohol”. Ponadto z akt sprawy wynika, że skazana, gdy dowiedziała się o sprzedaży przedmiotowego samochodu, poinformowała Starostwo Powiatowe w W., że posiada kartę w/w pojazdu, który stanowi jej współwłasność.

Już choćby z powyższego wynika zatem, że uznanie przez Sąd Rejonowy w W., iż okoliczności czynu i wina skazanej nie budzą wątpliwości, oraz że zachodzą wszelkie podstawy do wydania wyroku nakazowego, było całkowicie nieuprawnione.

Sąd ten, winien był natomiast dostrzec, że w sprawie istnieją na tyle istotne wątpliwości co do sprawstwa oskarżonej, iż sprawę należało skierować do rozpoznania w trybie zwyczajnym. Nie czyniąc tego, bezsprzecznie rażąco naruszył prawo procesowe, w sposób mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał zarzut podniesiony kasacji za zasadny i orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd ten winien uwzględnić przedstawione powyżej argumenty i po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podjąć decyzje pozostające w zgodzie z obowiązującymi przepisami postępowania karnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

r.g.